

Store ord og fett flekk....

Forfatter: Dag Arneson<dag@nettmenigheten.no>

Det er slik at det er lett å love både det ene og det andre dersom vi ikke har ansvar for at løfter ikke holdes. Det ser ut til å være greit for politikere, valgflesket forsvinner raskt både til høyre og venstre, men hvordan er dette for de som sier seg å være kalt til forkynnere av Guds ord?

Store ord og fett flekk.....

Min gamle mor hadde ordtak som hun brukte selv og gjennom det ble de også våre. Hun hadde lært dem av sine foreldre og i tillegg hadde hun sikkert erfart at de stemte med egne opplevelser. For eksempel brukte hun å si:» Se på Fanden hvor lik han er en prest!» Når jeg bruker ordtaket mener noen at det er nedvurdering av prestene, men det er det slett ikke! Det er beskrivelse av Fanden og er helt i tråd med Bibelen som sier den onde fremstiller seg falskt som en lysets engel og hans tjenere gir seg ut for å være «rettferdighetens tjenere». Dette kunne det skrives mye om, men nå er det altså uttrykket »Store ord og fett flekk sitter ikke fast i halsen!» som er temaet.

Jeg er desverre blandt de som det nå i samfunnet er fullt tilatt å mobbe, blant røykerne. Denne mobbingen foregår på alle felt og det er godtatt at det behøves ikke noe realitet i uttalelsene bare de er nedsettende. Alt blir godtatt uten betenkning, såkalte vitenskapelige fakta slynges ut helt ukritisk. Det er godtatt at røyker er latere enn andre, at de ikke ønsker å slutte og at de i egoisme og ondskap ikke bryr seg om at de er årsaken til at ikke-røykere får kreft og alt annet svineri. Selv om verdens helseorganisasjon, WHO, har fastslått at nikotinavhengighet er en sykdom blir det av almenheten og av våre myndigheter behandlet som bare et utslag av ondskap og forakt for våre medmennesker. Det siste nå er at røykere mister rett til operasjon på linje med ikke-røykere fordi de kan være utsatt for komplikasjonen i tilfriskningsfasen. At dette er statlig mobbing av en stor del av befolkningen har ikke betydning for en regjering som stadig skryter av sin innsats mot mobbing i det offentlige rom.

Da jeg samtidig tillater meg å være så frekk at jeg selv om jeg røyker kaller med en kristen skal jeg ikke i første rekke ta opp den rent politiske siden, men må få peke på at jeg ikke ble overrasket over at det nettopp var en regjering under KrF ledelse som innførte røykeloven og at det var en statsråd, Høybråten fra KrF., som da hadde departementet som sto for dette. Jeg har ingen som helst problemer med at røykeloven brukes for å beskytte ikke-røykere, men forstår ikke at den skal åpne for legitimert mobbing av røykere. Vi har jo sett hvordan fundamentalisme fra alle kanter i dag fargelegger politikken uansett hvilken religion som brukes i maktkampen.

Nå vil jeg forsøke å tegne et bilde av det jeg har opplevd i kristne sammenheng fordi jeg røyker, hva jeg selv har gjort og hva som i Herrens navn er blitt gjort mot meg.

Jeg ble frelst da jeg var 30 år gammel og hadde da røkt sinen jeg var 15, dette betyr at jeg da var avhengig av nikotin og selv om jeg gjentatte ganger av økonomiske og helsemessige årsaker hadde forsøkt å slutte hadde jeg ikke maktet det. Da jeg var blitt en kristen, og det ble jeg selvsagt fordi jeg ikke maktet å være den jeg ville være og ikke bli den jeg ville bli, møtte jeg en kjærlighet fra Gud som fylgte hele meg og hele mitt liv: Jeg ble da fortalt at da Jesus hadde gjort so mye for meg var det å forvente at om jeg elsket ham måtte jeg selvsagt slutte med all synd og fikk beskjed om at det var synd å røyke. Da jeg hadde gjentatte forsøk på selv å slutte, og bar på en byrde av nederlag av den grunn, tok jeg denne byrden med meg fram til «botsbenken» og la den fram for Herren. Da kom det flere fram til meg av de ledende i menigheten og bad om at jeg skulle bli «løst fra røyken», da kom det et budskap i tunger og tydning om at det skulle jeg bli. Jeg husker ordrett at det ble sakt at dette skulle jeg ikke kjempe med selv, Herren skulle selv gjøre dette. Han skulle løse meg og «Du skal merke hvem det er som gjør det!» Dette bønnesvaret gjorde at jeg en liten tid slappet av fra problemet, men det varte ikke så lenge. I samme forsamling ble presset stadig sterkere og på samme måte som Abrasham og Sara forsøkte jeg på alle måter å oppfylle det Herren hadde sagt han selv skulle gjøre foe meg.

Det var slik at når noen «brødre og søstre» fortalte gjentatte ganger at dette var besettelse reiste jeg inn til Oslo på Åge Samuelsens møter for å få ham til å drive ut den onde ånden. Åge ba for meg og ingen ting hendte. Jeg var på et møte der predikanten sa at dersom de som var besatt av nikotin - demonen ville komme fram og legge tobakken på alteret garanterte han at vi var løst i et øyeblikk. Jeg var framme før han var ferdig med setningen, men ingen ting skjedde!

På et stormøte på et sommerstevne var det en kvinnelig misjonær som fortalte fra misjonsmarken i Afrika. Hun fortalte at hennes mann var med henne der fordi han hadde en utrolig gave til å drive ut onde ånder. Denne gaven var så kraftig og så annerkjent at myndigheten i landet sendte bud på ham for at han skulle reise hit eller dit å sette besatte mennesker fri. Hun snakket også om nikotindemoner, dette var et kveldsmøte og da stevnet gikk over flere dager spiste jeg frokost i samme rom som ekteparet. Da tok jeg mot til meg og gikk bort å spurte om mannen ville drive denne demonen ut av meg. Dette var han villig til og ba meg ta ham i handa. Da han to handa mi så han overasket opp på meg og sa:» Her er det ingenting!»

Jeg har og utallige ganger blitt fortalt at da jeg er et tempel for Den hellige Ånd er det min plikt å holde dette tempelet rent. En predikant profeterte over meg at jeg dro avguder inn i Guds tempel ved at jeg røykte, da fortalte jeg ham at Bibelen forteller i 1. Korinterbrev 8, 4 at det i realiteten ikke finnes noen avguder. At noen holder noe for å være en avgud er noe annet, også at de kan dyrke ting og demoner som avguder er riktig, men det finnes altså ingen virkelige avguder. Det er da ikke mulig å dra noe som ikke finnes inn i Guds tempel!

Dette at røykere i verdslig sammenheng spottes og hånes fordi de er viljesvake mennesker kan jeg i grunnen forstå, verden ønsker seg tapere slik at de selv kan føle seg litt bedre enn «stakkarne», men at det samme er tilfelle i kristne sammenheng er noe underlig. Da jeg selv fikk høre slikt fra «brødre og søstre» trodde jeg og at de var sterkere og helligere enn meg, men så fikk jeg se i Bibelen at den så viljesterke og hellige Paulus skriver i sitt brev til romermenigheten, kapittel 7 og vers 18, om sin egen erfaring at viljen hadde han nok, men å gjøre det gode han ville det makten han ikke. Da forsto jeg at på samme måte som verden utenfor hadde også krisenheten satt viljen i Guds sted og gjort den til en gud – bare du vil nok så skal det skje!

Nå sier Skriften at vi har lov til alt, men vi skal ikke la noe ta makten over oss. Derfor må vi passe oss for slikt som kan gjøre dette. Nå har da ikke nikotinet tatt makten over meg etter at jeg ble en kristen, den hadde hatt det rent menneskelig allerede i 15 år før. Selvsagt kan jeg la den gjøre det nå, jeg kan la den holde meg borte fra det hellige samfunn, jeg kan sky mennesker som ikke kan be i samme rom som meg og jeg kan holde meg borte fra fellesskap og sammenkomster for å slippe mobbing. Dette er jeg sikker på at mange gjør! Jeg kan også la være å vitne om min frelser både i arbeidslivet og i fritiden fordi jeg er, etter mye kristenfolks mening, en skam for kristendommen. Men gjør jeg det da har «rettferdighetens tjenere» nådd sitt mål og nikotinen har fått bundet meg.

En gang var jeg med på å starte et senter for stoffmisbrukere og drev det i flere år. Jeg fikk da beskjed fra en del brødre at jeg som selv var bundet ikke ville kunne løse andre. Men nå var det altså ikke jeg som skulle gjøre det, det var Herren som skulle løse og det gjorde han også til gangs! Som Paulus skriver da han var bundet – men Guds ord er ikke bundet! Jeg vet jo ikke hva som hadde skjedd dersom disse andre hadde fått overtatt dette senteret fra begynnelsen, men jeg vet at etter at kona og jeg ble drevet bort derfra etter 6 år ble det forsøkt å drive det videre uten at et eneste menneske ble løst og det ble nedlagt etter et par, tre år!

Jeg har i mange sammenheng blitt beskyldt for å forsvare røyken, dette er overhodet ikke tilfelle, ingen har noen sinde hørt dette fra meg! Røyking er bare negativt! Røyking gir stor mulighet for hjerte og karsykdommer, det gir stor kreftisiko, det gir dobbelt så stor mulighet for senilitet, Alzheimers, nødvendig amputasjon av bein, dårlig blodsirkulasjon, nedsatt potens, dårlig kondisjon, det utsette de du er glad i for passiv røyking og gir store ekstrautgifter hver uke (årlig for meg ca 15.000,-),

I tillegg gir det utestengelse fra «det gode selskap», du blir et tillatt mobbeoffet både for folk og for myndigheter, det er nesten umulig å ta lange flyreiser, du blir nektet medisinsk behandling eller i beste fall stilt bakerst i køen. Tror noen at dette er noe en fortsetter med dersom en maktet å slutte og tror noen at denne stadige mobbingen av mennesker ikke er sårende og nedbrytende? Er det slik at røykere ikke har følelser?

Vel kan jeg forstå at det fra ikke troendes side hetses mot mennesker de betrakter som uverdige, slik har det alltid vært, man at dette gjøres av troende i Jesu navn er det vanskelig å forstå!

Tilbake til ordtaket «store ord og fett flekk sitter ikke fast i halsen»! Det blir snakket og preket så mye om under og tegn, om utfrielse fra åndsmakter, om helbredelse fra sykdom og om fremgang og lykke på alle områder uten at det i realiteten skjer noe som helst. Dette minner meg om da Jesus står foran den verkbrudne og sier til han at hans synder var ham forlatt. Fariseerne knurret da og mente at dette hadde han ikke fullmakt til å si, da står det at Jesus for å vise at han hadde makt bak sine ord sier til den verkbrudne at han skal stå opp, ta senga si og gå hjem! Jesus viser med dette at hans ord ikke var tomme ord, men ord med makt og kraft. Jesus var ikke en slik som kastet fram ord i alle retninger uten å stå ved sitt ord og uten at ordene ble bekreftet ved at det skjedde det han sa! Men du kan og være sikker på at dersom den verkbrudne ikke hadde reist seg, tatt senga si under armen og gått hadde Jesus blitt til latter og skam for hele folket! Slik er det ikke i dag, den ene etter den andre predikanten står der med store ord og lover både det ene og det andre i Guds navn uten at dette skjer og folket sitter der som om de i det hele tatt ikke hører hva som blir sagt eller ser at det som sies bare er store, tomme og nytteløse ord uten kraft. Når Bibelen sier at det er synd å misbruke Guds navn betyr dette at det er stor synd å bruke Guds navn og si at ting er fra Gud når de ikke er det. Predikanten som i Guds navn lovte med at de

som la tobakken på alteret ble øyeblikkelig løst var dette stor synd fra hans side og når forsamlingen godtar dette uten å løfte på øyebrynet kan en lure på hva som skjer når «sannhetens støtte og grunnvoll» ikke reagerer på løgn i Guds navn!

Sikkert er det at Jesus var ikke den eneste «mirakeldoktor» i sin samtid, det var mange flere. Men det som skjedde, og som forundret så mange, var at Gud ikke lot et eneste av Jesu ord falle til jorden! Hans ord var frelsende, helbredende løsende og utfriende, her var det ikke slik det er i dag da store ord og fett valgflesk ikke bare ikke sitter fast i forkynnerenes hals, men oppfører seg på samme måte i tilhørernes ører.

Nå vet vi fra Bibelens ord at Jesus helbredet noen som ikke visste hvem han var, vi vet fra Apostlenes gjerninger at folk ble helbredet uten å be om det. Likevel kreves det av mislykkede helbredelsesguruer at folket skal ha en sterk tro selv og skylden på manglende bønnesvar legges på den søkende. På tross av minimal, for ikke å si manglende, resultat av en forkynnelse som sier at Gud vil helbrede alle syke og løse alle som er bunnet fortsette predikantene som om det de sier virkelig skulle skjedd. Er det ingen i forsamlingen som tenker på hva dette gjør for de søkende eller på hva som ville skjedd dersom Jesus selv hadde gått rundt i Israel på samme måte? Det er ikke slik at vi skal forkynne og forkynne og så håpe på at en sjelden gang blir noen hjulpet! Slik forkynnelse er ikke bare nytteløs og likegyldig, den kaster skam over Kristus på samme måte som ord uten kraft hadde gjort det den gangen han selv gikk omkring og «gjorde vel og helbredet all sykdom og all skrøpeligheit blandt folket!»

Nå kjenner jeg en del mennesker so selv om de er troende er kronisk syke og vet at mange av dem holder seg borte fra en del møter fordi de ikke lenger orker å bli tråkket på gang etter gang. Slik er det og med folk som røyker. Noe som kanskje kan ses på som underlig er at jo mer åndelig og kraftfulle menighetene er i egne øyne jo værre oppfører de seg mot mennesker som ikke svarer til deres forventninger. Skriften sier at Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd, men jo mer Ånds – sentrert menighetene er jo mindre kjærlighet, overbærenhet og omsorg for andre ser ut til å være tilstede. Hva ville skjedd dersom Jesus hadde lovet å sette fri gutten som var besatt av en ånd som kastet ham både i vannet og i ilden og dette ikke hadde skjedd? Hva ville Jesus blitt omtalt som i den synagogen der han bad mannen med den vissne hånden om å rekke den fram og den ikke var blitt frisk? Kan vi tenke oss at Jesus ville si til et menneske at det var besatt uten at han samtidig hadde vilje og kraft til å sette dette mennesket fri eller spørre et sykt menneske om det ville bli friskt uten at han ville helbrede det dersom det svarte bekræftende?

Store ord og fett flesk sitter ikke fast i halsen!